

var en Mulighed for at lade den gennemgaa den Maskine, der afpassede det ene efter det andet.

Man har maaske fundet, at denne Etat var saa stor, at det var for kostbart at føre dens Lønninger op i Højde med Postfunktionærernes. Men det er et af de Punkter, hvor jeg er enig med den sidste ærede Taler, at det er en Maalestok, man ikke kan anlægge. Man maa anlægge den Maalestok, om deres Arbejde er i Niveau med de andre Etaters, og derefter maa Lønnen rette sig.

Nu maa det altsaa blive denne Kommissions Sag — jeg antager ikke, det for den kan blive en langsom eller vanskelig Sag, da det er Spidserne for de forskellige Etater, der danne Kommissionen — at fremstille for os et Tableau over de forskellige Lønningsklasser, de forskellige Arter af Funktionærer i de forskellige Etater og sidestille dem saaledes, som man nu mener, det er berettiget. Det vil derefter mulig være nødvendigt ved Forhandlinger med de vedkommende Funktionærers Tillidsmænd at faa at vide, om de kunde godkende den Sidestilling og Opstilling, man har gjort gældende. Det er netop et af de Punkter, hvor man skal have den rette Nytte af Organisationen, at dens Tillidsmænd kunne faa Lejlighed til overfor deres foresatte at angive deres Opfattelse af Stillingen. Naar dette sker, skønner jeg ikke bedre, end at vi derved ville faa det Materiale, hvorefter det er muligt at lovgive paa dette Omraade.

Nu vil man sige: Men saa er der to Veje at gaa. Den ene er at skære af de højere Lønninger for at alignere dem nedefter, den anden er at forhøje dem nedén fra og alignere dem op efter. Jeg antager, der ikke fra nogen Side i denne Sal er Tvivl om, at det er den sidste Vej, man skal gaa: at løfte alle de Lønninger, som maatte være for lave, efter at Sammenstillingen har fundet Sted, op i Højde med de bedste. Man vil da naa det Tidspunkt, da det er muligt, naar der begæres Lønningsforbedring paa et bestemt Punkt, Arbejdsforandring eller sligt, at anstille Sammenligning for samtlige Etater for derefter at træffe sin Afgørelse, og jeg vil hævde, at dette er nødvendigt, hvis man ikke om meget kort Tid skal ligge i det akkurat som nu.

Endnu en Ting maa nødvendigvis foreligge for os, forinden vi kunne tage afgørende Stilling her. Det maa være afgjort, hvem der skal have Opholdstillæg eller Huslejetillæg, hvad man nu kalder

det. Jeg spurgte forleden en af Jernbanefunktionærernes Tillidsmænd derom, og han sagde: Der maa man naturligvis sætte en Maksimumsgrænse. Og det maa man sikkert, men der maa føres en Forhandling, som ikke er af de letteste, om, hvor denne Grænse skal sættes. Forholdet er f. Eks., at man for Postetaten kommer langt højere op med Huslejetillæget, end der er foreslaaet her. Det kunne vi altsaa ikke blive staaende ved. Man maa blive klar over, hvor Maksimum skal sættes, hvilke Lønninger det er, der her maa komme i Betragtning. Og saa kommer Afgørelsen af, paa hvilke Steder man skal give dette Tillæg. Det er ikke nok, at der i Almindelighed staar, at de vedkommende skulle have Tillæget i København og paa Frederiksberg, for det er jo en Kendsgerning, at tidligere fik de det en Mængde andre Steder, nemlig dels Steder, hvor det var i høj Grad dyrt at leve, og dels Steder, hvor det ikke var synderlig dyrt at leve, men hvor de alligevel fik det. Altsaa, Ordningen var saa uregelmæssig, hvad der fremgaar af Direktør Rimestads Tableau, at det er nødvendigt her at træffe en ensartet Form. Det er jo ikke Købstæderne alene, som kunne kaldes dyre at leve i, der er en Mængde Stationsopholdssteder, Flækker, hvad man vil kalde de Sammenbygninger, som ere voksede op om de større Stationer, hvor det er lige saa dyrt at leve som i Købstæderne. Kort sagt, der er en Mængde Hensyn at tage, naar Sagen skal stilles ensartet op for de forskellige Etater.

Det næste Spørgsmaal, som staar i Forbindelse med Lønningsagen, er ogsaa berørt af den sidste ærede Taler, det er Tantiemespørgsmaalet. Men den Maade, hvorpaa han tog Tantiemespørgsmaalet, tilfredsstillede ikke mig. Han hævdede blot en forandret Fordeling af Tantiemen, men jeg siger kort og godt: Bort med Tantiemen! Den har ikke paa nogen Maade vist sig tilfredsstillende, det, man nærmest har faaet Lejlighed til at se af den, er den Utilfredshed, som Fordelingen var i Stand til at skabe. Og hvorledes man end foretager Fordelingen, faar man ikke mig til at tro, at vi ikke faa Lejlighed til at høre Utilfredshed dermed. Men naar man er klar over, at den ikke i synderlig Grad har hjulpet eller kan hjælpe paa selve Driften, men derimod i en betydelig Grad har forringet Tilfredsheden, synes jeg, at det er Grund nok til at komme bort fra den. Saa kan Tantiemen anvendes først og fremmest til at løse